

Capitolul 7

Viziunile intercalate mărturisesc despre harul lui Dumnezeu

Două grupe diferite

Acest capitol cuprinde două viziuni diferite. Prima se referă la Israel (versetele 1-8), cea de-a doua se referă la păgâni (versetele 9-17). Este clar, că cele două viziuni de aici sunt intercalate în derularea evenimentelor profetice, căci conținutul acestui capitol nu aparține judecăților anunțate prin deschiderea pecetilor. El este și în afara succesiunii în timp a evenimentelor. În capitolul 6 sunt deschise succesiv primele șase peceti. Abia în capitolul 8 Mielul deschide pecetea a șaptea, și ultima. Așadar aici între pecetea a șasea și pecetea a șaptea – fără să aparțină evenimentelor care se desfășoară prin deschiderea pecetilor – se relatează despre a acțiune deosebit de interesantă a harului lui Dumnezeu cu Israel și cu oamenii dintre națiuni. Derularea judecăților, ca să spunem așa, este întreruptă, ca să ni se ofere o privire în inima lui Dumnezeu. Nu tot ce se petrece în aceste zile rele și întunecate este judecată. Dar nu se poate presupune, că întoarcerea la Dumnezeu a acestor două grupe din Israel și dintre națiuni – și cu mult mai puțin prezentarea și binecuvântarea lor publică – trebuie să aibă loc neapărat între judecata pornită prin deschiderea pecetei a șasea și judecata pornită prin deschiderea pecetei a șaptea. Capitolul nu este rânduit în timp. Pecetuirea fiilor lui Israel are loc cu privire la locul lor în timpul Împărăției de o mie de ani, dar nu ni se spune, când are loc această pecetuire. Mulțimea oamenilor mântuiți dintre națiuni, care vin din necazul cel mare, este privită în acest capitol în binecuvântarea deplină a Împărăției de o mie de ani pe pământ; versetele 16 și 17 se vor împlini pe pământ. Nu ni se spune când acești oameni au primit mesajul lui Dumnezeu și când au fost mântuiți. Imediat după răpirea sfinților la cer (1 Tesaloniceni 4,15-17) Dumnezeu va lucra prin har în vechiul Său popor și printre toate națiunile, care locuiesc în teritoriile din afara lumii decăzute de la credință. Această lucrare a lui Dumnezeu prin martorii Săi va dura mai mulți ani, probabil în toată cea de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel (un timp de șapte ani), posibil și mai mult. În acest capitol 7 vedem rezultatele acestei mărturii. Este înviorător, să vezi aceste grupe de mulți oameni mântuiți. Privirea noastră este îndreptată spre ei, după ce puterea dușmanului s-a dezlănțuit împotriva sfinților lui Dumnezeu (capitolul 6,9-11) și înainte să vină judecăți și mai grele (capitolele 8 și 16). Deci capitolul 7 ne oferă o dovadă triumfătoare că nimic nu poate întrerupe intențiile de har ale lui Dumnezeu și nimic nu poate împiedeca lucrarea Duhului Său pe pământ. Ce bine este, că Dumnezeu ne-a dat aici această intercalare interesantă.

Judecata reținută

1. »Și, după aceasta, am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca nici un vânt să nu sufle pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.« Cuvintele »după aceasta«, care se repetă în versetul 9, arată un început nou. Ele inițiază aici secțiunea capitolului nostru referitoare la Israel și în versetul 9 viziunea despre mulțimea dintre națiuni care purta ramuri de palmier în mâinile lor. Folosirea intenționată a acestor cuvinte și reluarea lor în versetul 9 ar trebui să facă pe unii comentatori să se rețină, să amestece cele două grupe. Ele se diferențiază clar după naționalitatea lor și după binecuvântările lor. Unii vin din Israel, alții dintre păgâni. Împărăția de o mie de ani de pe pământ este scena pe care sunt prezentate public cele două grupe. Pentru înțelegerea capitolului este însă important, că momentul acestei viziuni este cu totul altul decât momentul introducerii lor în binecuvântările prevăzute pentru ei.

1. »Și, după aceasta, am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului.« Vizionarul exilat a văzut aici pământul ca pe o

câmpie întinsă, care în cele patru direcții nord, sud, est și vest era limitată prin puncte finale. În aceste „colțuri” stătea câte un înger, ca să aibă controlul asupra puterilor distrugătoare ale răului.

Apariția de trei ori a numărului patru arată, că acțiunea răului este ținută complet sub control și că aceasta este valabil pentru tot pământul – *complet și universal*. Nu vedem niciun motiv să limităm noțiunea „pământ” la lumea romană. Vânturile nu aveau voie să sufle, până când un număr simbolic dintre Israel nu va fi pecetluit (versetele 3-4). Ambele case ale lui Israel, Efraim și Iuda, sunt incluse în această lucrare. Domnul »va strânge pe surghiuniții lui Israel, și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului« (Isaia 11,12). Atât profetul Isaia cât și vizionarul Ioan vorbesc de pământul locuit în totalitatea extinderii lui și nu numai de teritoriul limitat al împărăției romane din trecut sau din viitor. Afară de aceasta este clar, că în versetul 9 se vede rezultatul unei mărturii divine printre păgâni, care se extinde mult în afara imperiului roman. Noțiunea »pământ« trebuie înțeleasă aici în sensul cel mai larg al cuvântului.

Acești îngeri, care țin cu putere – aceste puteri spirituale, invizibile și totuși reale -, au fost văzute aici cum țin sub control puterile și uneltele răului, »cele patru vânturi¹ ale pământului«. Faptul că îngerii țineau cele patru vânturi, și anume cu putere, arată că vânturile oarecum se forțau să se elibereze. Cât de nebiruită stă mâna Celui Atotputernic pe forțele răului! Ele sunt ținute în frâu prin acești îngeri, până când se împlinește timpul și planurile lui Dumnezeu trebuie împlinite.

Acest capitol ne dă învățături importante și încurajatoare. Punctul culminant al judecăților de până acum a fost judecata anunțată prin deschiderea pecetei a șasea, sub care orice guvernare și ordine, în domeniul politic sau social, în rândul autorităților înalte sau subordonate, s-a prăbușit și din aceasta a rezultat o stare de groază, care a umplut pe toți cu frică. Dar dureri și mai mari urmează să vină. Și totuși – în prigonirile care au avut loc, nu toți martorii lui Dumnezeu au fost înjunghiați (capitolul 6,9-11), și nici judecățile mai grele, care vor veni, nu vor împiedeca mărturia mondială pentru Dumnezeu, așa cum dovedesc limpede comunicările aducătoare de mângâiere din acest capitol. De aceea problemele și nevoile vaste, prezentate simbolic ca »vânturi ale pământului«, sunt reținute pentru un timp, până când Dumnezeu în Harul Său a luat măsurile pentru păstrarea unui număr complet din poporul Său Israel și a unei mulțimi nenumărate dintre păgâni.

1. »Ca nici un vânt să nu sufle pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.« Prin pământ se înțelege aici teritoriul cu regimuri și ordine consolidată (Apocalipsa 10,2; Psalmul 46,2). Marea reprezintă popoarele și națiunile unde domnește dezordinea și anarhia (fără regimuri capabile de a conduce) (Isaia 57,20; Daniel 7,2-3). Un copac reprezintă simbolic mărimea, puterea și mândria pe pământ (Daniel 4,10,20-22); Ezechiel 31,2-9,14-18). Motivul reținerii judecăților este redat cu cuvinte clare în versetul 3: »până îi vom pecetlui pe robii Dumnezeului nostru pe frunțile lor«.

Îngerul cu pecetea lui Dumnezeu

2.-3. »Și am văzut un alt înger, urcând de la răsăritul soarelui, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas tare celor patru îngeri, cărora li se dăduse să vatăme pământul și marea, spunând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până îi vom pecetlui pe robii Dumnezeului nostru pe frunțile lor”.« Judecata, care în versetul 1 este văzută în tabloul vânturilor, este pusă aici în mâinile îngerilor. Vânturile reprezintă simbolic uneltele

¹ Prin noțiunea »vânturi ale pământului« ne gândim la nevoi și probleme politice sau de altă natură. Noțiunea »vânturi ale cerului« trebuie diferențiată de noțiunea »vânturi ale pământului« (Iov 1,19; Ieremia 49,36; Daniel 7,2). Prima noțiune se referă la „uneltele” pe care Dumnezeu în providența Sa le folosește pentru împlinirea intențiilor Sale, în timp ce expresia a doua îndreaptă atenția mai mult spre faptul că aceste judecați și nevoi lovesc pământul cu oameni vinovați. Cuvântul pământ se întâlnește de trei ori în versetul 1; la prima și a doua oară ne gândim la tot pământul, în sensul cel mai larg, în timp ce a treia oară se referă numai la partea civilizată a pământului, care stă în opoziție cu marea, partea necivilizată a pământului (vezi și capitolul 10,2).

(umane), care produc necazuri politice și de altă natură; îngerii sunt puterile spirituale, care conduc aceste unelte ale răului și le țin sub control, deci în versetul 1 vedem uneltele judecății și în versetul 2 puterile, care le conduc.

»Un alt înger« nu este unul din cei patru, și cu siguranță nici Domnul Isus² Însuși, așa cum au presupus unii în chip ciudat. Partea din frază »până (noi) îi vom pecetlui pe robii Dumnezeului nostru pe frunțile lor« ar fi nepotrivită demnității Domnului nostru. Felul de exprimare și duhul din Ioan 20,17: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru« este păstrat în tot Noul Testament. Nu citim niciodată, când este vorba de Hristos și de credincioși, despre Dumnezeul nostru și Tatăl nostru.

Acest »un alt înger« este se pare o ființă spirituală privilegiată cu o misiune foarte deosebită. El »urcă de la răsăritul soarelui« și are »pecetea³ Dumnezeului celui viu«. Îngerul cu pecetea, care se urcă de la răsăritul soarelui, ca să păstreze pe acești robi ai lui Dumnezeu pentru binecuvântările lui Israel, care vor veni, pare într-o oarecare măsură să fie un mesager sau un premergător al lui Mesia, care va apărea ca »Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui« (Maleahi 4,2) și care va străluci cu o strălucire netulburată peste țară și popor. Este *prima roadă* a binecuvântării lui Israel ca Națiune, pe care îngerul o vestește, prin aceea că vorbește despre »robii Dumnezeului nostru«; *recolta* urmează la revelarea Domnului Isus din cer.

Pecetea Dumnezeului *celui viu* are ca urmare, că ei rămân cruțați de moarte; și faptul că ei poartă pe frunțile lor această pecete înseamnă recunoașterea publică, că acești pecetluiți aparțin lui Dumnezeu. Ce fel de pecete este aceasta, nu se spune aici. Cei pecetluiți din Israel sunt numiți »robii Dumnezeului nostru«. Prin încercări și greutăți ei au păstrat neîntinată mărturia lui Dumnezeu; drumul lor era caracterizat de luptă și lucrare. Cât de potrivit este de aceea titlul de »robi«.

Pecetluirea nu este lucrarea numai a unui înger, și alții participă la lucrarea binecuvântată, de a proteja de judecată un număr complet din Israel: »până (noi) îi vom pecetlui«. Această acțiune este descrisă mai detaliat aici, ceea ce noi nu găsim nici în pecetluirea relatată de Ezechiel (Ezechiel 9,4), profetul captivității, și nici în pecetluirea celor dintâi din Iuda pe muntele Sionului (Apocalipsa 14,1). Faptul că îngerul se urcă de la răsăritul soarelui, aceasta corespunde în totul misiunii lui mărețe. Lui nu i-a fost încredințată o lucrare obișnuită și de aceea împrejurările mărturisesc despre mărimea misiunii sale.

El a strigat »cu glas tare« celor patru îngeri, cărora le-a fost încredințată judecata: »Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii«. Această strigare poruncitoare este ascultată, și cei mântuiți din Israel sunt pecetluiți pentru binecuvântările Împărăției de o mie de ani.

Numărul celor pecetluiți

Mulțimea mare dintre națiuni (versetul 9) nu putea fi numărată. Cei pecetluiți din Israel sunt însă numărați cu atenție. Rezultatul este notat aici, nu într-o sumă generală, ci ca număr exact de o sută patruzeci și patru de mii, din fiecare seminție a lui Israel douăsprezece mii. Aceste numere, fie simplu (12) sau multiplicat cu el însuși (144), reprezintă un număr complet și definitiv. Numărul doisprezece este specific pentru Israel și se folosește frecvent în legătură cu acest popor. El reprezintă un număr complet cu privire la administrarea, domnia și guvernarea pe pământ⁴. Desigur, numărul celor pecetluiți trebuie înțeles aici simbolic; el arată, că Dumnezeu a pus deoparte pentru Sine un număr precis, complet și totuși limitat din Israel.

² Îngerul-preot din capitolul 8,3-5 și îngerul puternic din capitolul 10,1-6 este fără îndoială Domnul Isus. Expresiile folosite acolo și acțiunile prezentate acolo nu se pot aplica la o ființă creată, oricât de mare ar fi ea.

³ În perioada actuală pecetea nu este un semn exterior, ca aici. Este Duhul Sfânt, care a fost dat de Dumnezeu, ca să locuiască în cei credincioși (2 Corinteni 1,21-22; Efeseni 1,13). Este Dumnezeu (nu Hristos) cel care pecetluiește; Duhul Sfânt Însuși, o Persoană, este pecetea.

⁴ Cele douăsprezece ore ale zilei și douăsprezece ore ale nopții (așa cum este socotit în Israel) arată spre cei doi luminători mari – soarele și luna -, pe care Dumnezeu i-a făcut »să stăpânească ziua« și noaptea (Geneza 1,16). Sunt douăsprezece seminții ale lui Israel și doisprezece apostoli în legătură cu guvernarea viitoare a lui Israel (Matei

Particularități

La cele aproximativ 18 enumerări din Scriptură ale semințiilor lui Israel este numit aproape întotdeauna numărul complet simbolic de 12 seminții. Deoarece Iacov avea însă 13 fii, căci cei doi fii ai lui Iosif au fost numărați în locul tatălui lor ca fii ai lui Iacov (Geneza 48,16), întotdeauna la numărătoare este lăsată la o parte una sau alta din seminții, cel mai frecvent seminția lui Levi. Aici în Apocalipsa 7 nu este amintită seminția lui Dan și a lui Efraim. Motivul, pentru care aceste două seminții au fost lăsate la o parte, este probabil acela, că ei au stat în mod deosebit în legătură cu slujirea la idoli în Israel (Deuteronom 29,18-21). La urmă triumfă însă harul, și la viitoarea împărțire a țării între semințiile lui Israel seminția lui Dan este numită prima (Ezechiel 48,1); dar, cu toate că ea este numită prima, ea este cea mai departe de Templu, deoarece lozul ei este în partea cea mai de nord. Semințiile sunt numite la numărătoare în grupe de câte două seminții, ca și apostolii (Matei 10,2-4): mai întâi Iuda și Ruben, al patrulea și primul copil al lui Lea, Iuda ca seminție împărătească, Ruben ca reprezentant simbolic al întregului popor (Geneza 49,3); în al doilea rând Gad și Așer, cei doi fii ai Zilpei, care sunt numiți împreună și în binecuvântarea profetică a lui Iacov (Geneza 49,19-20); în al treilea rând Neftali (sau Naftali) și Manase, care stau împreună în numărătorea din Ezechiel 48,4; în al patrulea rând Simeon și Levi, al doilea și al treilea fiu al lui Lea, numiți de asemenea împreună în binecuvântarea profetică a lui Iacov (Geneza 49,5-7); în al cincilea rând Isahar și Zabulon (sau Zebulon), al cincilea și al șaselea fiu al lui Lea, enumerați împreună atât în Geneza 49,13-15 cât și în Ezechiel 48,26; în al șaselea rând Iosif⁵ și Beniamin, cei doi fii ai Rahelei, soția preaiubită a patriarhului. Deci enumerarea începe cu Iuda și se termină cu Beniamin. Anumite trăsături de caracter ale celor două seminții se unesc în Hristos (Geneza 49,8-12,27).

Trei grupe diferite de mântuiți pentru Împărăția de o mie de ani

Cele două grupe – din Israel și dintre națiuni – au fost văzute de vizionar în două viziuni diferite. Ceata celor aleși dintre cele douăsprezece seminții (versetele 4-8) se diferențiază nu numai de tovarășii lor dintre națiuni (versetele 9-17), ci se deosebește și de cei 144000 din Iuda, care vin din necazul cel mare și vor sta împreună cu Mielul pe Muntele Sionului (capitolul 14,1-5). Vor fi deci două grupe iudaice cu același număr (simbolic!), 144000 din tot Israelul (capitolul 7) și 144000 numai din Iuda (capitolul 14). Marea mulțime dintre națiuni cu ramuri de palmier în mâini nu trebuie confundată nici cu Adunarea (sau Biserica) și nici cu Israel. Această mulțime nenumărată este rodul unei lucrări vaste a harului, care începe imediat sau scurt după răpirea sfinților cerești și va fi continuată pe tot parcursul săptămânii profetice de șapte ani (Matei 24,14). Această mărturie mondială, care se va face cu multă energie în perioada dintre răpirea Adunării și apariția Domnului, va fi binecuvântată de Dumnezeu în mod deosebit. Sub mâna cea bună și conducătoare a lui Dumnezeu va fi timp suficient pentru lucrarea harului, așa că aceste rezultate copleșitoare ne amintesc de zilele binecuvântate de la Rusalii.

Între cele două grupe de sfinți din acest capitol 7 putem să constatăm și o altă diferență. Cei aleși din Israel sunt văzuți înainte ca ei să intre în »necazul lui Iacov«, mulțimea celor mântuiți dintre națiuni, dimpotrivă, după ce ei »vin din necazul cel mare«.

19,28), și de asemenea douăsprezece porți în orașul sfânt Ierusalim (Apocalipsa 21,10-12). Israel a fost reprezentat simbolic în cele douăsprezece pietre prețioase de pe pieptarul marelui preot, precum și în cele douăsprezece pâini pentru punerea înainte de pe masă (Exod 28,15-21,29; 25,30; Levitic 24,5-6). Caracterul complet este ideea predominantă în acest număr.

⁵ Aici găsim pe Iosif și nu pe Efraim, pe tată în locul fiului. În ceea ce privește binecuvântarea, Efraim are prioritate față de fratele lui mai mare Manase, și din aceasta strălucește harul (Geneza 48,8-20).

Marea mulțime dintre națiuni

9. »După aceasta am văzut: și iată o mulțime mare, pe care nimeni nu putea să o numere, din orice națiune și seminții și popoare și limbi, stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, și cu ramuri de palmier în mâinile lor.« Am văzut deja, că mulțimea îmbrăcată în haine albe și cu ramuri de palmier în mâini vine din necazul cel mare. Cu toate că și binecuvântările lor, după felul lor și timpul lor, se aseamănă clar cu binecuvântările din Împărăția de o mie de ani, ei nu trebuie confundați cu o altă grupă dintre națiuni, care va fi mântuită la începutul Împărăției de o mie de ani, după terminarea necazului cel mare. De aceea este arătat locul deosebit, pe care are voie să stea mulțimea nenumărată, și felul specific al binecuvântărilor lor. Atât locul lor cât și binecuvântările lor se deosebesc în chip minunat de necazurile anterioare, din care ele au venit și în care mulți martori credincioși dintre Iudei și națiuni au fost înjunghiați. Ei au venit »din orice națiune și seminții și popoare și limbi«. Această prezentare concentrată a omenirii întregi am mai întâlnit-o (capitolul 5,9). Este o formulare deosebită, care prin cele patru expresii ale ei arată universalitatea (vezi și capitolul 11,9).

Marea mulțime nu putea fi numărată de nimeni. În această privință ea se deosebește în mod deosebit de numărul limitat și bine stabilit al celor din Israel. Vizionarul i-a văzut »stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, și cu ramuri de palmier în mâinile lor«. Acești sfinți se vor afla pe pământ. A sta înaintea tronului și înaintea Mielului este cu siguranță un semn de demnitate deosebită. Tronurile sfinților cerești sunt însă »jur-împrejurul« tronului lui Dumnezeu (capitolul 4,4) și al Mielului (capitolul 5,6). Da, mai mult chiar, ei *șed* pe ele (vezi și capitolul 20,4). Sfinții cerești au tronuri și cununi; aceasta nu se spune aici despre sfinții de pe pământ. În această privință, și în altele, sfinții cerești ocupă o poziție mai înaltă și mai sublimă a demnității, decât ocupă mulțimea nenumărată, care stă pe pământ înaintea tronului. Dar faptul că ei stau înaintea tronului, reprezintă o recunoștință și evidențiere deosebită din partea lui Dumnezeu.

Ei erau »**îmbrăcați în haine albe**«. În suferințe și necazuri deosebite au păstrat drepturile și cerințele lui Dumnezeu față de o lume răzvrătită și încăpățanată. Acum Dumnezeu Își amintește de credincioșia lor și îi răsplătește. Ei vor fi îmbrăcați în haine albe, haine ale neprihănirii (dreptății). Palmierii, sau ramurile de palmier, sunt expresia bucuriei pentru eliberarea deplină (Levitic 23,40; Ioan 12,13). Dumnezeu i-a trecut în siguranță prin »necazul cel mare« stabilit, un timp de necaz îngrozitor, și acum jubilează în triumful Dumnezeului lor. Palmierul este singurul copac, care va fi amintit în descrierea Templului din timpul Împărăției de o mie de ani (Ezechiel 40 și 41). Ramurile de palmier sunt amintite și cu ocazia sărbătorii corturilor, ultima sărbătoare și sărbătoarea de încheiere a sărbătorii bucuriei în Israel (Levitic 23,40). Această mulțime îmbrăcată în alb este singura grupă, despre care se spune în cartea Apocalipsa, că poartă palmieri; cuvântul se găsește numai o singură dată în cartea Apocalipsa.

10. »și strigau cu glas tare, spunând: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe tron, și a Mielului!”« Luptele și încercările lor au trecut. Tronul, înaintea căruia ei stau, este acum și întotdeauna izvorul puterii și siguranței lor. Mulțimea nenumărată a acestor mântuiți se unește într-o strigare comună cu voce tare. Care este conținutul acestui strigăt tare, comun? Mântuirea în sensul cel mai larg al cuvântului este atribuită lui Dumnezeu și Mielului. Niciunul din această mulțime a mântuiților nu tace. Harul neîngrădit și-a făcut lucrarea lui plină de putere. Ea a adunat din toate țările și limbile și națiunile o mulțime, care depășește capacitatea omenească de numărare. Toți erau odinioară morți în păcate și acum stau ca mântuiți și binecuvântați înaintea tronului lui Dumnezeu. Cât de potrivit este de aceea, că triumful harului divin este preamărit și este făcut cunoscut izvorul lui: Dumnezeu în suveranitatea Lui pe tron și Mielul ca revelație a dragostei Sale și a harului Său.

Răspunsul oștirii îngerilor

11.-12. »și toți îngerii stăteau în jurul tronului și al bătrânilor al celor patru făpturi vii; și s-au prosternat înaintea tronului și s-au închinat lui Dumnezeu, spunând: „Amin” Bindecuvântarea și gloria și înțelepciunea și mulțumirea și onoarea și puterea și tăria fie a Dumnezeului nostru, în vecii vecilor! Amin.»« Citim despre două acte diferite în cer, în care tronul este punctul central, aici și în capitolul 5,11-12. În ambele cazuri îngerii constituie cercul exterior din jurul tronului. În această viziune sublimă auzim preamărirea adusă de ceata îngerilor, în care ei aduc de fiecare dată adorarea lor prin șapte expresii. Prima dată (capitolul 5) *Mielul* este tema preamării, a doua oară (capitolul 7) este *Dumnezeu*, pe Cel care ei Îl adoră. În ambele evenimente locul îngerilor este »de jur-împrejurul tronului«, în timp ce bătrânii și făpturile vii constituie cercuri interioare și mai strâmte. Mulțimea dintre națiuni de pe pământ strigă: »Mântuirea este a Dumnezeului nostru«; dar El este totodată și Dumnezeul îngerilor, de aceea și ei vorbesc pe locul lor din cer despre »Dumnezeului nostru«. La lauda adusă de mântuiții jubilând s-au prosternat îngerii – tot așa de nenumărați ca și mulțimea mântuiților de pe pământ, față de care au interese așa de mari – și s-au închinat lui Dumnezeu spunând: Amin! Cât de profundă a fost adorarea adusă de ei se poate vedea din comportarea lor: »s-au prosternat înaintea tronului«. Ordinea expresiilor în lauda adusă de îngeri este alta decât în capitolul 5. Ultimele două expresii de acolo sunt gloria și bindecuvântarea, în capitolul nostru bindecuvântarea și gloria stau la început. În loc de bogăția avem aici mulțumirea. Articolul hotărât care însoțește fiecare expresie arată că fiecare din ele este înțeleasă în precizarea ei cei mai înaltă și completă.

Cele două grupe de mântuiți de pe pământ sunt aici aleșii din Israel și mulțimea îmbrăcată în alb dintre națiuni. În *cer* se văd îngerii, bătrânii și făpturile vii. Nici bătrânii și nici făpturile vii nu iau aici parte la laudă. Aceasta este păstrată pentru mulțimea dintre națiunile de pe pământ și a îngerilor din cer. Tema deosebită a întregii secțiuni (versetele 9-17) este relația mulțimii cu ramuri de palmier în mâini cu Dumnezeu și cu Mielul. Aceasta se exprimă și în strigătul lor, cu care și îngerii sunt pe deplin de acord⁶, spunând »Amin!« Relația bătrânilor și a făpturilor vii cu Dumnezeu este dezvăluită în capitolele 4 și 5. De aceea se vorbește acolo și nu aici despre adorarea adusă de ei.

Întrebarea bătrânilor și răspunsul

13-17. »Și unul dintre bătrâni s-a ridicat și mi-a zis: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt și de unde au venit?” și i-am spus: „Domnul meu, tu știi”. Și mi-a spus: „Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare și ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Său; și Acela care șade pe tron Își va întinde cortul peste ei. Nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta, nici nu-i va dogori soarele, nici vreo arșiță; pentru că Mielul, care este în mijlocul tronului, îi va păstori și-i va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor»«. Vizionarul stătea liniștit cuprins de uimire. El a auzit strigătul de triumf al mulțimii mântuite și a văzut bucuria lor, dar personal nu a luat parte la ea. »Și unul dintre bătrâni s-a ridicat și mi-a zis« - el a văzut întrebarea nerostită din inima vizionarului. Bătrânii sunt caracterizați prin caracterul înalt al adorării și prin înțelegerea gândurilor și căilor lui Dumnezeu. Ei înșiși au fost mântuiți de pe pământ, și s-a convenit, ca unul din ei și nu o făptură cerească inocentă să dea explicații lui Ioan și prin aceasta și nouă despre originea și istoria acestei cete remarcabile, pe care vizionarul a văzut-o pentru prima dată. Lucrarea cerească a bătrânilor nu era însă necunoscută vizionarului. Într-o viziune anterioară (capitolul 5,5) el a fost mângâiat și învățat de un bătrân. De aceea cele două întrebări adresate lui

⁶ Primul Amin este răspunsul la lauda adusă de mulțimea mântuită, cel de-al doilea este confirmarea laudei aduse de ei înșiși.

Ioan exprimă tocmai ceea ce căuta el să afle: »Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt și de unde au venit?«

Nu este fără importanță, că de trei ori este îndreptată atenția asupra hainelor lor albe (versetele 9,13,14). Această îmbrăcăminte de cel mai curat alb⁷ mărturisește despre primirea lor oficială înaintea lui Dumnezeu și despre recunoașterea curăției caracterului lor și a faptelor lor prin El.

Necazul cel mare

14. »Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare.« »Necazul cel mare« este o perioadă de timp viitoare; această expresie nu se referă la suferințele generale, cărora toți sfinții sunt mai mult sau mai puțin expuși. Folosirea articolului hotărât arată clar, că este vorba de un timp deosebit de necaz, bine stabilit. Comentatorii, care au vrut să explice părțile profetice ale Cuvântului lui Dumnezeu prin evenimente istorice, care au avut deja loc, în mod diferit au declarat prigonirile sub Nero și alți domnitori păgâni, precum și de către sistemul papal, ca fiind »necazul cel mare«. Mult mai frecvent această expresie este pusă în legătură cu necazurile și nevoile generale ale vieții. Dar orice interpretare a cărții Apocalipsa, care pune la bază istoria și nu Cuvântul lui Dumnezeu, este în mod necesar derutantă, nesigură și deseori greșită. După însemnătatea și amploarea expresiei trebuie căutat în Sfânta Scriptură și nu în însemnările istoriei omenești. Interpretarea Cuvântului lui Dumnezeu, precum și aplicarea lui la conștiință, este dreptul unic al Duhului Sfânt, care a dat Cuvântul.

Necazul cel mare este încă în viitor. El are ca premisă, că națiunea iudaică în necredință este revenită în Palestina și năzuiește scopuri politice păgâne. Durata acestui necaz, care în gravitatea lui va întrece toate celelalte timpuri de necaz de pe pământ (Marcu 13,9), este limitată la cea de-a doua jumătate a celei de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel (Daniel 9,27; Matei 24,15), sau, mai exact spus, la 1260 de zile, aceasta înseamnă 42 de luni a 30 de zile⁸ (Apocalipsa 11,3; 13,5). Instigatorul acestei revărsări incomparabile de furie și ură împotriva martorilor lui Dumnezeu dintre Iudei și păgâni este Satan aruncat din cer pe pământ (Apocalipsa 12,7-17). Numim aici pe cei trei slujitori mai importanți ai lui Satan în timpul prigoanelor. Primul va fi »fiara«, și anume împărăția romană reinstaurată în persoana domnitorului ei, care este numită și »cornul mic« (Daniel 7,7-8,20-21; Apocalipsa 13,1-8); apoi antihristul (care este numit așa numai în scrisorile lui Ioan), aliatul fiarei și complicele ei (Apocalipsa 13,11-17); și în sfârșit, împăratul nordului sau asirianul (Daniel 8 și 11; Isaia 10,24-34). Primii doi vor fi uneltele active conducătoare în prigonirea sfinților; ultimul va acționa în dușmănie politică împotriva statului iudeu reinstaurat, dar martorii iudei credincioși vor avea și ei de suferit din partea lui, pentru că aparțin acestui popor. Iudeii și păgânii vor trăi »necazul cel mare« în același timp; cu toate acestea sunt unele diferențe între ceea ce va lovi pe iudei, potrivit cu Matei 24,15-22, și necazul cel mare despre

⁷ Un preot scoțian bătrân remarcă în privința aceasta: cuvântul tradus prin »haine« înseamnă de fapt o haină de nuntă, și deoarece acest cuvânt și cuvântul tradus cu »alb« este însoțit de articol, aceasta oferă expresiei o frumusețe și putere deosebită. Pentru a înțelege conținutul complet al expresiei, ea ar trebui redată cu cuvintele: „Cine sunt aceștia, care sunt îmbrăcați cu cele mai frumoase haine de nuntă, haine de cel mai curat alb?”

⁸ Necazul se termină înainte de venirea lui Hristos în putere (Matei 24,29-30), și eu cred, că se va termina cu adevărat cu vărsarea potirului mâniei (Apocalipsa 16). Sub aceste plăgi, oricât s-ar zvârcoli, nici fiara și nici complicității ei nu vor fi în stare, să prelungească prigonirile. Cele 1260 de zile de prigoană (Apocalipsa 11,3) sau 42 de luni de câte 30 de zile vor trece înainte să se termine cei 3 ani și jumătate. Ele vor fi cu 17 zile mai scurte decât cei 3 ani și jumătate. Atât timp cât durează cele 42 de luni, puterea fiarei rămâne neînfrântă (Apocalipsa 13,5). Când va suna cea de-a șaptea trâmbiță, se va îndeplini și taina lui Dumnezeu (Apocalipsa 10,7). El va acționa atunci, așa cum arată judecățile anunțate prin vărsarea potirelor, direct cu judecată asupra celor răzvrățiți. Aceasta nu va mai fi nicio taină. Zilele necazului cel mare vor fi scurtate (Matei 24,21-22): durata puterii fiarei (42 de luni) va fi mai scurtă cu 17 zile decât cei 3 ani și jumătate. Scurtarea sau prelungirea zilelor (nu a unei zile) se referă la o perioadă de timp, și nu la o zi naturală de 24 de ore. Cheia înțelegerii interdependențelor este diferența între 1260 de zile și 3 ani și jumătate (= 1277 zile). La sfârșitul celor 3 ani și jumătate va veni Domnul, ca să ia domnia Sa în stăpânire. La sfârșitul celor 1260 de zile va răsună cea de-a șaptea trâmbiță, și restul de 17 zile rămân numai pentru vărsarea potirului (Apocalipsa 16.).

care se vorbește în Apocalipsa 7,14. Creștinătatea decăzută este teritoriul îndepărtat, care în »ceasul încercării« care va veni (Apocalipsa 3,10) va cădea sub judecățile Domnului, dar sabia judecății nu se va retrage, până când și păgânii au simțit loviturile ei (1 Petru 4,17). Cu toate că necazul va lovi deci pe Iudei și pe păgâni, Iudeii vor fi însă cei care vor avea cel mai mult de suferit (Ieremia 30,7). Marea mulțime din toate națiunile din capitolul 7 vine din necazul cel mare. Acești drepti vor rămâne păziți, în timp ce creștinătatea cu numele, moartă spiritual, și Iudeii vor simți toată urgia necazului⁹.

14.-15. »Ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu.« Spălarea hainelor este una din expresiile specifice cărții Apocalipsa. Oricare ar fi mărturia deosebită la acești păgâni (noi nu citim nimic despre o mărturie, pe care ei o dau), fără îndoială un punct esențial în această mărturie va fi sângele Mielului. De aceea se spune aici, că ei și-au spălat hainele (simbolice), și »le-au albit« în sângele Mielului. Numai acest sânge poate să facă o astfel de curățire desăvârșită. Baza, pe care ei stau înaintea tronului lui Dumnezeu, este pentru toți, cei care prin credință în El și în sângele Său au fost sfințiți, aceeași în toate timpurile și în veșnicie. Numai sângele vărsat al lui Hristos dă dreptul unui om să stea înaintea tronului. »Acest har, în care stăm noi« (Romani 5,2) este fundamentul pe care toți sfinții stau împreună. Cuvântul »acest« din textul citat nu se referă la har în general, ci la harul deosebit al lui Dumnezeu, care a fost revelat prin moartea și învierea Domnului. »Pentru aceasta sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu.« Sângele Mielului face pe acești oameni, care erau păcătoși, sfinți, necazul îi face persoane suferinde.

15. »și-I slujesc zi și noapte în templul Său.« Am văzut originea acestei cete nenumărate, biruitoare, de mântuiți, a căror mântuire o datorează lui Dumnezeu și Mielului (versetele 9-10). După aceea atenția este îndreptată spre faptul, că ei vin din necazul cel mare și că sângele Mielului, nu suferințele lor, i-a făcut în chip desăvârșit corespunzători de a apărea înaintea tronului lui Dumnezeu. Citim acum aici despre slujba lor necurmată: ei »slujesc zi și noapte în templul Său«. Vedem din aceasta, că acești sfinți sunt pe pământ, și nu în cer. Despre noul Ierusalim, care vine din cer, vizionarul spune: »Nu am văzut niciun templu în el« (capitolul 21,22). Ierusalimul pământesc va avea însă iarăși Templul lui, un Templu de dimensiuni uriașe, în care Iudeii și păgânii în zilele Împărăției de o mie de ani se vor închina lui Dumnezeu și Îi vor sluji (Ezechiel 40-44; Isaia 56,5-7). Ei sunt văzuți aici ca o mulțime imensă, care se închină – ca preoți ai lui Dumnezeu¹⁰.

15. »Acela care șade pe tron Își va întinde cortul peste ei.« În Vechiul Testament Dumnezeu și-a întins »cortul« peste cortul întâlnirii (Exod 40,34; Numeri 9,15-16). Prin aceasta el a devenit punctul central și locul de odihnă pentru mii din Israel, și norul i-a acoperit în pustie (Numeri 10,34-36). Două milioane și jumătate de oameni, toată mulțimea răscumpăraților Domnului, au fost protejați prin acest „cort de protecție” uriaș, pe care Dumnezeu l-a întins peste ei, de soarele pârjolitor și de furtunile iernii. Norul Domnului a fost glorie și protecție pentru Israel. Ne amintim și de cuvintele din Isaia 4,5-6: »Domnul va așeza, peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum ziua, și un foc de flăcări strălucitoare noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost, o colibă, ca umbrar împotriva căldurii zilei, și ca loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii.« În starea veșnică va fi coliba (sau cortul)

⁹ Ținutul, în care trăiau acești oameni mântuiți dintre păgâni, atunci când mărturia lui Dumnezeu le-a atins conștiința, nu trebuie limitat în gândire la granițele „țărilor creștine”. Întinderea indicată în versetul 9 cuprinde probabil toată lumea păgână. Cine respinge astăzi harul oferit încă de Dumnezeu – un har, care astăzi este vestit pe deplin și liber – va fi dat judecății în timpul de necaz (2 Tesaloniceni 2,10-12) și la venirea Domnului va fi pedepsit cu pierzarea veșnică (2 Tesaloniceni 1,6-9). De aceea toți, care astăzi resping mântuirea, vor fi atunci excluși de a avea parte de lucrarea harului, care între răpirea Adunării și venirea Domnului (timpul exact nu este numit) va avea loc rapid și în lumea întreagă.

¹⁰ „Ei nu se află, ca Israel, în curțile din față, și nu au un loc, ca națiunile, în lume, ci ei ocupă o poziție preotească în Templul pământesc. Mulțimea, care aparține Împărăției de o mie de ani (cei care s-au născut în ea), sunt adoratori, în timp ce aceștia sunt aici preoți. Așa cum Ana, fiica lui Fanuel, nu se depărta de la Templu, tot așa aceștia au acces permanent la tron.” (Synopsis de J.N.D.)

lui Dumnezeu *cu* oamenii (Apocalipsa 21,3), în Împărăția de o mie de ani cortul Său va fi *peste* ei (capitolul 7,15-16). Ce sentiment de siguranță va savura mulțimea în haine albe, când se vor odihni sub cortul splendid, întins peste ei, fiecare în parte din această mulțime nenumărată în aceeași măsură ocrotit și în aceeași măsură apărat! Cortul lui Dumnezeu va fi peste ei și tronul cu toată tăria și măreția lui va fi pentru ei.

16. »Nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta, nici nu-i va dogori soarele, nici vreo arșiță.« Aici și în versetul următor sunt descrise, cu afirmații pozitive și negative, binecuvântările deosebite ale mulțimii mântuite dintre națiuni în timpul Împărăției de o mie de ani; citim despre experiențe amare, pe care ei nu le vor mai face, și despre experiențe binefăcătoare (versetul 17), pe care le vor retrăi din nou. Binecuvântările lor corespund în totul noii ordini a lucrurilor sub guvernarea personală a lui Hristos. La enumerarea acestor binecuvântări pământești nimănui nu-i poate scăpa, că binecuvântările sfinților din cer vor fi cu mult mai mari și mai minunate. Gloria împreună cu Hristos în cer și binecuvântarea sub Hristos pe pământ în Împărăția Sa – aceasta este diferența. Că aici se vorbește despre zilele Împărăției de o mie de ani, nu poate fi nicio îndoială (vezi Isaia 49,10). Cu negații clare și decisive este asigurată mulțimea mântuită dintre națiuni, că lipsurile și nevoile vieții, foametea și setea, prigonirile și strâmtorările, soarele pârjolitor și arșița, nu vor mai fi niciodată partea lor. Nevoile de care au avut parte în trecut nu vor mai reveni niciodată.

17. »Pentru că Mielul, care este în mijlocul tronului, îi va păstori și-i va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.« Mielul »în mijlocul tronului« (capitolul 5,6) în harul Său va împlini orice nevoie. Pentru aceasta Își va exercita puterea și Își va arăta maiestatea. Nu lucrarea îngerilor potrivit cu providența Sa, așa cum este în timpul de acum (Evrei 1,4), ci dragostea de Păstor a Mielului va fi atunci activă în a îngriji, a păzi și a conduce pe fiecare în parte din mulțimea acestor oameni mântuiți. El îi va duce »la izvoarele apelor vieții«, nu la râuri sau fântâni, ci la izvoarele vieții. Toată plinătatea binecuvântărilor pământești le va aparține, și Mielul Însuși va fi Conducătorul lor la aceste izvoare de bucurie netulburată și mântuire deplină (Isaia 12,3).

Cuvintele de încheiere sunt inegalabile în adâncimea și gingășia lor: »și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor«. Nu Mielul, ci Dumnezeu, acest Dumnezeu sfânt, împotriva căruia ei și noi am păcătuit, El Însuși va înlătura toate pricinile și cauzele suferințelor. Dacă El șterge orice lacrimă, atunci ei nu vor mai plânge niciodată. »Mângâiere veșnică« (2 Tesaloniceni 2,16) este partea fericită și sigură a fiecăruia din poporul Lui ceresc și pământesc. Cuvintele versetului nostru se reiau textual în capitolul 21,4. Acolo este descrisă starea veșnică, aici este o făgăduință pentru Împărăția de o mie de ani. Ambele făgăduințe sunt date oamenilor mântuiți de pe pământ, nu oamenilor din cer.